

Van Deadline naar Dodeneiland

Inleiding op het thema

Arko Oderwald

Deze inleiding is kort voordat het manuscript moest worden ingeleverd, op een zondag, geschreven. Dat moest wel, want er was een deadline. Maar het was mooi weer buiten, de tuin riep, er moet weer worden gesnoeid. Toch moest dat allemaal wachten of voorbijgaan, er was namelijk een deadline.

Hoe zou het leven er uit zien zonder deadlines? Waarschijnlijk zoals de tuin op dit moment: ongesnoeid, ongeknipt en ongeschoren, maar waarschijnlijk ook rustig en relaxed.

Een mogelijk oorsprong van de term deadline komt uit de negentiende eeuw, zo staat in Wikipedia. Een deadline is een lijn die rond een gevangenkamp werd getrokken. Als een gevangene er overheen stapte werd hij doodgeschoten. Geen wonder dat deadlines werken.

Het is natuurlijk een groot schandaal dat ieder mens ook een echte en onvermijdelijke Deadline heeft. Daarbij vergeleken is de deadline van deze inleiding peanuts. Maar toch: deadlines werken, of we het nu leuk vinden of niet. Tenminste, als we wat willen betekenen in het leven.

Weet hebben van de Deadline is wat mensen ook van dieren onderscheidt. Dat is heel anders dan voor de poes, die nu al de hele zondag op de vensterbank ligt te slapen en er op vertrouwt dat haar etensbakje dadelijk wordt gevuld. Voor haar bestaan er nooit deadlines, laat staan een Deadline.

De ultieme deadline roept weliswaar tot leven en actie op, maar het is tegelijkertijd een zware opgave voor de mens om er weet te hebben. Het is een werkelijkheid die maar nauwelijks te verdragen valt. En hoe begrijpelijk wordt opeens het bestaan van religie om ons te verzoenen met de Deadline, alsof deze niet echt bestaat.

Ook als we in onze moderne tijd deze religie vaarwel zeggen dan zijn er allerlei manieren om onszelf aan gene zijde van het graf toch levend te houden. Wat dacht u van testamenten, donorcodicillen, wilsbeschikkingen, allemaal manieren om ons definitieve verdwijnen symbolisch te ontlopen, of in ieder geval uit te stellen. Maar wat hebben we er aan dat onze begrafenis verloopt zoals wij dat hebben voorgeschreven? Wij zijn er immers niet meer om er van te genieten.

In alles wat wij over de ultieme deadline zeggen is vaak onze moeite met deze werkelijkheid te horen. En tegelijkertijd is het duidelijk: zouden we nog uit ons bed komen als we geen deadline zouden hebben? Maar anders dan de deadline voor deze inleiding weten we niet wanneer de moeder van alle deadlines is.

Dit alles maakt begrijpelijk dat er veel over de dood wordt gepraat en geschreven, en dat daarnaast de dood ook veel wordt verbeeld. Een voorbeeld daarvan is het schilderij *Het dodeneiland* van **Arnold Böcklin**, dat weer gebruikt is door Bas Sebus voor het schilderij dat op de omslag staat van dit boek. Het oorspronkelijke schilderij van Böcklin werd voor de eerste keer geschilderd in 1880. Böcklin schilderde het tafereel daarna – in opdracht – nog vier keer, de laatste in 1886. Een van de vijf versies is verloren gegaan tijdens het bombardement op Rotterdam (anderen zeggen Berlijn). De andere vier versies hangen respectievelijk in Basel, New York, Berlijn en Leipzig. De derde versie heeft nog een eigen geschiedenis, omdat deze in 1934 door Hitler werd verworven. Lange tijd werd gedacht dat deze

versie verloren was gegaan, totdat het schilderij op geheimzinnige wijze weer opdook.

Het beeld van het eiland met cipressen, symbool van de dood, drukt uit dat de dood als een eiland van het vaste land, gescheiden is van het leven, maar door de zee tegelijkertijd toch met het leven verbonden is. Een mooie interpretatie, die overigens door Böcklin zelf wordt ondergraven door een schilderij uit 1888 waarop het eiland van het leven te zien is.

In dit boek staan essays, oorspronkelijke bijdragen en gedichten vanuit verschillende invalshoeken die rond het thema levenseinde denkbaar zijn. De schrijvers van de essays, de dichters en de redactie hebben daarbij een keuze gemaakt uit de vele teksten die voorhanden zijn.

De redactie heeft de bijdragen in vijf thema's ingedeeld. Het thema 'Leven en dood' gaat over de worsteling van de levenden met de dood en de wetenschap dat wij zullen sterven. Hoe wij zullen sterven is echter onbekend. In het thema 'Manieren om te sterven' wordt daar aandacht aan besteed. En als wij sterven dan blijven er ook altijd mensen achter, familie, en vrienden. Hun perspectief op het sterfbed van hun dierbaren komt aan de orde in het thema 'Relaties en generaties'.

Artsen spelen in toenemende mate een rol bij het sterven. Dat kan in allerlei verschillende omstandigheden plaatsvinden, die niet zelden morele vragen oproepen. In het thema 'De arts aan het sterfbed' wordt over een aantal van deze bijzondere situaties geschreven.

Het laatste thema keert terug naar hen die achterblijven. Het sterven van de geliefde, of vader, of moeder is achter de rug en het leven gaat door. Wat is er voor de overlevenden 'na de dood', zoals dit thema is genoemd?

De gedichten die in deze bundel staan zijn de tien beste gedichten van de VUMC poëzieprijs. Meer informatie over deze prijs en over de dichters is te vinden op www.literatuurengeneeskunde.nl